

Neděle 19.2.2006 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Text: „*Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud On nepřijde. Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Necht' každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije.*“ (1K 11)

Dnes budeme mluvit o jídle. Nebude to o nedělním obědě, na který se asi všichni těšíme, ani o poslední hostině, na které někdo z nás byl a rádi vzpomínáme...Budeme mluvit o hostině, kterou máme jako sbor dnes před sebou a které říkáme sv. Večeře Páně. Tuto hostinu slavíme pravidelně každý měsíc v neděli dopoledne, ale přesto o ní mluvíme jako o „večeři“. Je to proto, že Pán Ježíš Kristus ustanovil tuto svátost při své poslední večeři s učedníky a tak se to v křesťanské tradici ujalo. Sv. Večeři Páně slavíme pravidelně, a přesto se může stát, že ne všichni rozumíme úplně tomu, co se zde děje. Účastníme se této hostiny, ale máme dojem, že nám to nic nedává. Jak to tedy je? Můžeme od této slavnosti něco čekat?

1. „*Kdykoliv tedy jíte...*“ - dar sv. Večeře Páně

Ap. Pavel ve svém dopise křesťanskému sboru v Korintu vysvětluje, že sv. Večeře Páně není ani společenská příležitost, ke které mohou křesťané pozvat sousedy a známé, ani dobročinná akce, u které by se nasýtili hladoví. Sv. Večeře Páně je slavností Kristovy církve. Je to duchovní slavnost pro ty, kteří uvěřili v Ježíše Krista a kteří se učí a snaží podle své víry žít. Z apoštolova vyučování je patrné, že v korintském sboru nebylo všechno v pořádku. Nebylo to v pořádku ani při bohoslužbách: protože tam byl zmatek ohledně používání duchovních darů. Ale nebylo to v pořádku ani mezi křesťany, jak se to ukázalo právě při sv. Večeři Páně. Křesťané v Korintu ji začínali společným jídlem a pak lámali chléb a podávali si kalich se vzpomínkou na Krista a Jeho smrt. Ke společnému jídlu každý něco přinesl. Jenomže místo, aby se o přinesené jídlo mezi sebou dělili, jedl každý své zásoby bez ohledu na druhé. Ti chudší přicházeli většinou později z práce a měli často málo anebo vůbec nic. Tak se stávalo, že někteří byli pak u společné sv. Večeře Páně hladoví a jiní s plným žaludkem nebo dokonce v podroušeném stavu. A to nebylo dobré! - Tam, kde měla být vidět jednota církve, bratrská láska a společenství věřících, tam se ukázalo sobectví, nedostatek lásky nebo bezohlednost. Ap. Pavel připomíná křesťanům, že sv. Večeře Páně je příležitostí, při které se ohlížíme vděčně zpátky na Kristovo dílo spásy a s nadějí vyhlížíme naplnění v Kristově příchodu. Ovšem ukazuje také na to, že sv. VP je darem, který stmeluje sborové společenství. To je třeba vědět a na to se ohlížet.

2. „*Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně...*“ - správné rozpoznání

Slavením sv. Večeře Páně se zvěstuje Boží láska. V darech chleba a vína se setkáváme se svým Pánem, který je duchovně přítomen. On nám v darech svého stolu nabízí užitek ze své smrti: odpuštění hříchů, účast na věčném životě. Proto je důležité, abychom ke sv. Večeři Páně přistupovali správným způsobem. Ap. Pavel na to upozorňuje slovy o nehodném jedení a o odsouzení. Tato slova se stala „noční můrou“ upřímných křesťanů a nejednoho od účasti na sv. Večeři Páně odradila. Někteří nemají tuto větu rádi, ale problém není v té větě, ale ve správném porozumění toho, co se tím myslí.

Sv. Večeře Páně je viditelným zvěstováním Kristovy smrti. Je to velký Boží dar, protože Pán Ježíš v něm vychází vstříc naší nedověře a nechápavosti. Chce, abychom Jeho lásce porozuměli a plně jí důvěřovali. Porozumět správně Boží lásce ovšem znamená následovat ji. A tak je každá účast na sv. Večeři Páně novou výzvou k tomu, abychom uvedli svůj život do souladu s Boží láskou. *Ptáš se, bratře, své manželky, jestli si ke stolu Páně nenese nějaké bolesti a křivdy, které jsi jí způsobil? Prosíš, sestro, svého muže o odpuštění neuvážených slov? Přijdete vy, dospělé děti, za svými rodiči nebo vy rodiče za svými dětmi, abyste si s výhledem ke sv. Večeři Páně a před Bohem navzájem odpustili a obnovili své vztahy? Není něco mezi námi křesťany, co je třeba přinést pod Kristův kříž a tam to odložit? Ohlížíme se ve*

sborovém společenství jedni na druhé, čekáme jedni na druhé, hledáme jedni druhé? Tak by to mělo být a pozváním na tuto cestu je společné slavení sv. Večeře Páně.

Potřebujeme se učit přijímat sv. Večeři Páně v tomto duchu s ohledem na druhé, aby tato slavnost byla pro nás požehnáním, posilou a pomocí.

3. „Proto je mezi vámi tolik slabých a nemocných...“ - nemocné tělo církve má Lékaře

Sv. Večeře Páně je lékem na naši bídu, nouzi a bolesti života. Ovšem není to „*medicína*“, která účinkuje automaticky. Posiluje a uzdravuje, když přijímáme Boží dary s vírou, v pokání, s vděčností a necháváme se Boží přítomností proměňovat. Neužíváme ji někde v soukromí, ale ve společenství sboru, spolu s dalšími křesťany. To nám připomíná, že patříme k sobě, že tvoříme „*jedno tělo*“. Sounáležitost nás křesťanů ve sboru se projevuje tím, že se učíme jedni druhé milovat, přijímat, navzájem se povzbuzovat, jedni za druhé se modlit, navzájem se napomínat, plakat s plačícími, radovat se s radujícími... To je skutečnost i tajemství, se kterým se setkáváme ve společenství Kristovy církve. – Někteří jste to tak v konkrétní situaci prožili a přijali prostřednictvím sboru posilu, pomoc, povzbuzení, jiní jste naopak poznali ve stejném společenství nezájem... Společenství Kristovy církve není společenstvím dokonalým. Je to společenství lidí chybujících a klesajících. A přece je to prostor, ve kterém může svatý Bůh pracovat na lidech a jednat s nimi. Společná sv. Večeře Páně je vzácnou příležitostí, kdy se obnovuje život, služba a společenství Kristovy církve. Proto ji slavíme pravidelně.

Pán Ježíš vstupuje při ní do našeho života jako Lékař duše i těla a chce nám sloužit. On má dnes stejnou moc, jakou měl kdysi, když chodil po této zemi. Tak se to potvrzuje v dnešní době. Jsou lidé, kteří u sv. Večeře Páně přijali Boží odpuštění, sílu, Boží pokoj, odvahu, byli uzdraveni, povzbuzeni, nově naplněni... Náš Bůh a Pán Ježíš Kristus je přítomen mezi námi svým Duchem, Slovem i dary svého stolu *také dnes*. Chce se nás dotýkat chce nám dát poznat nově svou milost, lásku i moc. Přijímejme vděčně Jeho dary a žijme radostně k Jeho cti a chvále!

(Praha – 18.2.2006 – B. Kaleta)